

NAUČNO-NASTAVNOM VIJEĆU

Predmet : IZVJEŠTAJ O URAĐENOJ MAGISTARSKOJ TEZI KANDIDATA
MONIKE VALANDRO

Na osnovu člana 71 stav 7 tačka b Zakona o visokom obrazovanju (Sl. Glasnik RS broj 73/10, 104/11), te člana 54 Statuta Univerziteta u Banjoj Luci, Nastavno-naučno vijeće Fakulteta fizičkog vaspitanja i sporta na 8. sjednici održanoj 24.09.2013. godine donijelo je Odluku broj 11/3.1258-5/13 o imenovanju Komisije za pregled i ocjenu urađene magistarske teze pod nazivom "UTICAJ SPORTSKO-REKREATIVNIH SADRŽAJA NA OSJEĆAJ KOHERENTNOSTI I INTERPERSONALNU ORIJENTACIJU INVALIDNIH LICA " u sastavu:

1. Doc.dr Igor Vučković, docent Fakulteta fizičkog vaspitanja i sporta Univerziteta u Banjoj Luci, uža naučna oblast Kolektivni sportovi na nastavnom predmetu Košarka, predsjednik,
2. Prof. dr Radovan Čokorilo, redovni profesor Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja Univerziteta u Novom Sadu na nastavnom predmetu Psihologija sporta, član,
3. Prof. dr Predrag Dragosavljević, vanredni profesor Fakulteta fizičkog vaspitanja i sporta Univerziteta u Banjoj Luci, uža naučna oblast Kineziološka rekreacija, mentor član.

Komisija je pregledala magistarski rad kandidata Monike Valandro, te saglasno odredbama Zakona o univerzitetu i Statutu Fakulteta fizičkog vaspitanja i sporta u Banjoj Luci, podnosi slijedeći

I Z V J E Š T A J

Magistarski rad pod nazivom UTICAJ SPORTSKO-REKREATIVNIH SADRŽAJA NA OSJEĆAJ KOHERENTNOSTI I INTERPERSONALNU ORIJENTACIJU INVALIDNIH LICA, napisan je na 72 strane (format A4) štampanog teksta, a rad sadrži 10. poglavlja i 24. podpoglavlja.

Sadržaj navedene magistarske teze odnosi se na sledeća poglavlja i podpoglavlja:

1. Uvod
 - 1.1 Teorijska razmatranja
 - 1.1.1. Sportska rekreacija
 - 1.1.2. Osjećaj koherentnosti
 - 1.1.3. Interpersonalna orijentacija
 - 1.1.4. Pojam invaliditeta
 - 1.2. Pregled dosadašnjih istraživanja
 - 1.2.1. Istraživanja o rekreativnom angažovanju invalida
 - 1.2.2. Istraživanja o uticaju sportske rekreacije na psiho-socijalno stanje invalida
 - 1.2.3. Istraživanja o osjećaju koherentnosti u sportu
 - 1.2.4. Istraživanja o interpersonalnoj orijentaciji
- 2.0. Predmet i problem istraživanja
 - 2.1. Predmet istraživanja
 - 2.2. Problem istraživanja
- 3.0. Ciljevi i zadaci istraživanja
- 4.0. Hipoteze istraživanja
- 5.0. Metode istraživanja
 - 5.1 Uzorak ispitanika
 - 5.2 Uzorak mjernih instrumenata
 - 5.3. Statistička obrada

6.0. Rezultati istraživanja

6.1. Rezultati skale za procjenu osjećaja koherentnosti (SOC)

6.1.1. Faktorska struktura i pouzdanost SOC skale

6.1.2. Deskriptivni statistički parametri i normalnost distribucije

6.1.3. Testiranje postavljenih hipoteza za SOC skalu

6.2. Rezultati skale za procjenu interpersonalne orijentacije (IO)

6.2.1. Faktorska struktura i pouzdanost skale IO

6.2.2. Deskriptivni statistički parametri i normalnost distribucije skale IO

6.2.3. Testiranje postavljenih hipoteza za skalu IO

7.0. Diskusija

8.0. Zključci

9.0. Citirana literatura

10.0. Prilozi

Kandidat je sva poglavlja metodički i metodološki dobro postavio i obrazložio, te ih doveo u logičan sklad, tako da se poglavlja nadovezuju jedno na drugo, a sam rad je dobio jednu očekivanu cjelinu.

U uvodnom dijelu kandidat je dao osvrt na teorijski pristup području sportske rekreacije i njen zdravstveno- biološki uticaj, a posebno njen pozitivan uticaj na lica sa invaliditetom.

Jedna od najvažnijih funkcija sportske rekreacije kako ističe sam kandidat je zdravstveno-higijenska funkcija, koja ima za cilj zadržavanje i popravljavanje zdravlja čovjeka. Poznato je da se od davnina fizička vježba koristila za prevenciji i rehabilitaciju bolesti. Nažalost u današnje vrijeme isčezle su navike ljudi za fizičkim vježbanem, a i način aktivnog života i rada sveo se na minimum. Sve je to prouzrokovalo opadanje funkcija organa i organskih sistema i dovelo do novih bolesti uzrokovane nekretanjem.

Da bi doveo u vezu sportsku rekreaciju i njen uticaj na osjećaj koherentnosti i interpersonalne orijentacije kandidat je dao teorijski osvrt na pomenute psihološke pojmove.

Osjećaj koherentnosti je psihološka dimenzija koja otkriva koliko je čovjekom život razumljiv, savladiv i smislen, a pretpostavka je da invalidna lica nalaze mnogo manje smisla i razumljivosti u životu nakon zadobijanja invaliditeta. Sa druge strane invalidna lica, vrlo često, istupaju iz društva, teže ka izolaciji i nepovjerenju usljed nemogućnosti prilagođavanja novonastaloj situaciji i suočavanja sa društvenom sredinom. Interpersonalna orijentacija je

dimenzija koja nam govori nešto više o tome, pokazuje koliko osoba posjeduje potrebu za ljudima i prijateljstvo kao pozitivne manifestacije i nepovjerenje i socijalnu izolaciju kao negativne. Osoba sa slabim osjećajem koherentnosti pri susretu sa stresnim događajem postaje zbunjena, nesigurna u sopstvene resurse za suočavanje i sklona je bijegu iz takve situacije. Pretpostavlja se da snažniji osjećaj koherentnosti angažuje efikasne mehanizme suočavanja čime čuva zdravlje i sprečava javljanje zdravstvenih tegoba osobe koja se suočava sa stresnim događajem.

Salivanova interpersonalna teorija razvoja govori da se paralelno sa razvojem samopoimanja razvija i interpersonalna orijentacija, a oba ova konstrukta određena su odnosom osoba prema njima značajnim osobama (Penazić i saradnici, 2002). Naime prema Salivanu, proučavanje u psihijatriji ne treba da pođe od pojedinca, jer izolovanog pojedinca nema. Sve što se pojedincu dešava, dešava se u međuljudskim odnosima. Sullivan međuljudske odnose definiše kao polje u kome postoji interakcija između dvije i više osoba. Interpersonalno polje je složeno jer njega čine društveni i kulturni faktori, ali i personalne karakteristike osoba koje su u njega uključene. Polje djeluje na individue, ali i individua djeluje na polje.

Takođe prema Horni, neprijateljski odnos i emocionalno odbacivanje utiče na razvoj ličnosti, tj. na razvoj neuroza koje nastaju zbog konflikta između tri stava prema generaliziranim drugima, a to su: kretanje prema ljudima, kretanje od ljudi i kretanje protiv ljudi.

Pregledom *Dosadašnjih istraživanja* autor je naveo niz istraživanja koja su se bavila ovom problematikom. Istraživanja su obuhvatala širi populacioni prostor, kako lica sa posebnim potrebama tako i aktivnih sportiste. Zasižno da su dosadašnja istraživanja i dobijeni rezultati bili od velike koristi za samog kandidata, jer se mogao nasloniti na neke rezultate te ih usporediti sa dobijenim rezultatima u samom magistarskom radu.

Dosadašnja istraživanja koja su predstavljena u ovom radu su istraživanja o rekreativnom angažovanju invalida i istraživanja o uticaju sportsko-rekreativnog vježbanja na opšte psiho-socijalno stanje invalidnih osoba. Takođe je dat pregled dosadašnjih istraživanja o osjećaju koherentnosti i interpersonalne orijentacije u sportu i uopšteno.

METOD RADA

Magistarskog rad kandidata Monike Valandro pod naslovom "Uloga i značaj sportsko-rekreativnih sadržaja na osjećaj koherentnosti i interpersonalnu orijentaciju invalidnih lica," predstavlja empirijsko parametrijsko neeksperimentalno istraživanje, transverzalnog karaktera.

Polazeći od naslova rad bi mogao biti svrstan u oblast sportske rekreacije, rekreacije lica sa invaliditetom, psihologije sporta, sporta lica sa posebnim potrebama.

U radu kandidat je jasno obrazložio svoju ideju, detaljno opisao metodološki postupak koji je primjenio tokom realizacije istraživanja, metod rada, tehnike i instrumente za prikupljanje podataka, statističke procedure i njihovu obradu. Analizirao

je rezultate dosadašnjih istraživanja, analizirao dobijene rezultate i uporedio dobijene rezultate sa dosadašnjim istraživanjima.

2. Predmet i problem istraživanja

2.1 Predmet istraživanja

Već je u uvodnom dijelu rad kandidat iznosi da su osobe koju se zadobile invaliditet suočene sa mnogim promjena u načinu života, poslovanju, druženju ili bolje rečeno u opštem funkcionisanju. Sve te teškoće i prilagođavanja doprinose psihičkoj neravnoteži, depresijama, anksioznosti, tugi i ostalim negativnim psihološkim stanjima. Predmet istraživanja ovog rada je da se ispituju dvije psihološke dimenzije koje bi nam mogle pružiti jasniju sliku o stavovima, potrebama ili navikama invalidnih lica, a to su osjećaj koherentnosti i interpersonalna orijentacija.

2.2 Problem istraživanja

Problem istraživanja je da se ispita razlikuju li se u pogledu osjećaja koherentnosti i interpersonalne orijentacije osobe sa invaliditetom koje se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima u odnosu na one koje se ne bave sportsko-rekreativnim aktivnostima.

3.0 Cilj i zadaci istraživanja

Cilj istraživanja ima teorijski i praktični značaj. Osnovni teorijski cilj istraživanja je da se dokaže da invalidne osobe koje se bave sportskom rekreacijom imaju razvijeniji osjećaj koherentnosti i interpersonalnu orijentaciju od onih koji se ne bave sportskom rekreacijom.

Praktični cilj istraživanja je da se na osnovu rezultata istraživanja invalidna lica potaknu za većim sportsko-rekreativnim angažovanjem.

U skladu sa postavljenim ciljem istraživanja, potrebno je obaviti sljedeće istraživačke zadatke:

- Jasno definisati oblast tj. predmet istraživanja;
- Izbor problema koji će se obrađivati;
- Sakupiti rezultate dosadašnjih istraživanja iste ili slične problemske strukture;
- Postaviti jasne hipoteze istraživanja;
- Odabrati odgovarajuću metodologiju istraživanja (instrumente istraživanja, uzorak ispitanika, metode obrade podataka itd.);
- Izvršiti pravilnu i temeljnu statističku obradu podataka;
- Analizirati i diskutovati dobijene rezultate, uporediti ih sa rezultatima dosadašnjih istraživanja i izvesti zaključke.

4. Na osnovu definisanja predmeta rada, cilja i zadataka kandidat je kroz hipoteze predvidio moguće rezultate istraživanja:

H1: Postoji statistički značajna razlika u osjećaju koherentnosti između invalida koji se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima od onih koji se ne bave sportsko-rekreativnim aktivnostima.

H2: Postoji statistički značajna razlika u osjećaju koherentnosti invalidnih lica koja se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima s obzirom na sportsko-rekreativne sadržaje kojim se bave.

H3: Postoji statistički značajna razlika u osjećaju koherentnosti invalidnih lica koja se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima u zavisnosti od dužine bavljenja sportskom rekreacijom.

H4: Postoji statistički značajna razlika u osjećaju koherentnosti invalidnih lica koja se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima u zavisnosti od učestalosti upražnjavanja sportske rekreacije.

H5: Postoji statistički značajna razlika u interpersonalnoj orijentaciji invalida koji se bave i onih koji se ne bave sportsko-rekreativnim aktivnostima.

H6: Postoji statistički značajna razlika u interpersonalnoj orijentaciji invalidnih lica koja se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima s obzirom na sportsko-rekreativne sadržaje kojim se bave.

H7: Postoji statistički značajna razlika u interpesonalnoj orijentaciji invalidnih lica koja se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima u zavisnosti od dužine bavljenja sportskom rekreacijom.

H8: Postoji statistički značajna razlika u interpersonalnoj orijentaciji invalidnih lica koja se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima u zavisnosti od učestalosti upražnjavanja sportske rekreacije.

5. Uzorak ispitanika

Uzorak ispitanika čine invalidna lica stečenog invaliditeta. Ispitanici su muškarci, hronološke starosti od 23 do 66 godina, od kojih se pojedini bave, a pojedini ne bave sportsko-rekreativnim aktivnostima. Ispitanici koji se bave redovnim sportsko-rekreativnim aktivnostima upražnjavaju sjedeću odbojku, košarku u kolicima, streljaštvo, atletiku, mali fudbal, plivanje, tenis i stoni tenis, kik boks, bodi bilding, pješaćenje i šetanje, šah i biciklizam. Sve sportsko-rekreativne aktivnosti su u obradi podataka svedene na dvije grupe, i to: ekipne i individualne sportsko-rekreativne aktivnosti.

5.2 Uzorak mjernih instrumenta

Mjerni instrumenti se sastoje od tri anketna upitnika.

1. Upitnik za ispitivanje socio-demografskih varijabli, invalidnog statusa i sportsko-rekreativne angažovanosti invalidnih lica, koji treba da da odgovor na brigu o zdravstvenom stanju i sportsko-rekreativnom angažovanju invalidnih lica.

2. Skala za određivanje osjećaja koherentnosti (SOC), koja treba da definiše osjećaj sigurnosti pojedinca, da je svijet u kojem živimo : razumljiv, savladiv i smislen.

3. Skala interpersonalne orijentacije (IO), konstruisanu sa namjerom mjerenja stavova prema drugima i to stavovi koji odražavaju: kretanje prema ljudima, kretanje od ljudi i kretanje protiv ljudi.

Skala je predstavljena u obliku petostepene Likertove skale procjene, a sastiji se od četiri subskale:

1. potreba za ljudima;
2. prijateljstvo;
3. nepovjerenje;
4. socijalna izolacija.

5.3 Statistička obrada

Rezultati koji su dobijeni anketnim upitnikom obrađeni su uz pomoć programskog paketa SPSS 10.0. Statističke analize koje će se koristiti u radu su: deskriptivna statistika-osnovni centralni i disperzivni parametri, a za testiranje hipoteza t-test i analiza varijanse.

Ovaj rad se bavi osjećajem koherentnosti i interpersonalnom orijentacijom invalidnih lica posmatranih kroz sportsko-rekreativnu angažovanost. Pažnja se obratila na kategorije sportskog učestvovanja ili ne učestvovanja, sportsko-rekreativne sadržaje, vrijeme koje invalidna lica vježbaju i učestalost ili frekvenciju treninga. S obzirom na to sve, postavljenje su i pretpostavke da sportska-rekreacija u svakom slučaju djeluje pozitivno na osjećaj koherentnosti i interpersonalnu orijentaciju.

Prva postavljena hipoteza je da postoji statistički značajna razlika u osjećaju koherentnosti između invalida koji upražnjavaju i koji ne upražnjavaju sportsko-rekreativne aktivnosti. Prema dobijenim rezultatima vidi se da je aritmetička sredina osjećaja koherentnosti osoba koje upražnjavaju rekreaciju veća, što je i prema očekivanju, ali nije i statistički značajno veća, jer je statistička značajnost $p=0.53 > 0.05$.

Druga hipoteza se odnosi na razliku između rekreativaca koji se bave ekipnim i individualnim aktivnostima u stepenu osjećaja koherentnosti. Pretpostavka je bila da ekipne aktivnosti donose i jači osjećaj koherentnosti rekreativcima, jer se tokom ovakvog vježbanja, osobe kreću u grupama, saraduju, druže se i razvijaju sve socijalne osobine. Prema rezultatima predstavljenim u tabeli 4., vidi se da ne postoji statistički značajna razlika između grupa, tako da se i ova radna hipoteza odbacuje

Treća hipoteza je glasila da postoji statistički značajna razlika u pogledu osjećaja koherentnosti između invalidnih osoba koje upražnjavaju sportsko-rekreativne aktivnosti duže i kraće od pet godina. Ova radna hipoteza je oborena i došlo se do zaključka da ne postoji statistički značajna razlika između invalidnih osoba koje treniraju duže ili kraće od ovog perioda u stepenu osjećaja koherentnosti

Posljednja hipoteza postavljena u vezi sa osjećajem koherentnosti je takođe radna hipoteza koja govori da postoji statistički značajna razlika između grupa ispitanika formiranih prema učestalosti bavljenja sportsko-rekreativnim aktivnostima, na one što treniraju svaki dan ili

skoro svaki dan, tri puta sedmično i manje i opet ubačenoj trećoj grupi ispitanika koji uopšte ne treniraju. Analiza varijanse pokazala je da postoji statistički značajna razlika između grupa i to na nivou sigurnosti od 99%.

Sljedeće četiri hipoteze bave se rezultatima postignutim na skali interpersonalne orijentacije. Hipoteze su identične kao i hipoteze postavljene za osjećaj koherentnosti, tj. sve su radne hipoteze. Treba još jednom ponoviti da se interpersonalna orijentacija sastoji iz četiri faktora: potreba za ljudima, prijateljstvo, nepovjerenje i socijalna izolacija.

Prva hipoteza glasi, da postoji statistički značajna razlika između ispitanika koji se bave i koji se ne bave sportsko-rekreativnim aktivnostima u interpersonalnoj orijentaciji. Radna hipoteza je odbačena i pokazalo se da ne postoji statistički značajna razlika između grupa

Druga hipoteza vezana za konstrukt interpersonalne orijentacije, a ukupno šesta hipoteza u radu, glasi da postoji statistički značajna razlika između rekreativaca koji upražnjavaju ekipne sportsko-rekreativne aktivnosti od onih koji upražnjavaju individualne, u stepenu ispoljene interpersonalne orijentacije. Statistička značajnost pokazala se samo na posljednjem faktoru, socijalnoj izolaciji i iznosi $p=0.04$. Sa 95% sigurnosti možemo da tvrdimo da postoji statistički značajna razlika u socijalnoj izolaciji između osoba koje upražnjavaju različite sportsko-rekreativne sadržaje.

Sljedeća pretpostavka ukazuje da postoji statistički značajna razlika između invalida koji se bave rekreacijom duže i kraće od pet godina pet godina u pogledu interpersonalne orijentacije. Rezultati analize varijanse pokazuju da ne postoji statistički značajna razlika između grupa ni kod jednog od faktora interpersonalne orijentacije

Posljednja pretpostavka u radu je da postoji statistički značajna razlika između osoba koje se bave sportsko-rekreativnim aktivnostima manjom ili većom učestalosti, a u pogledu ispoljene interpersonalne orijentacije. Već se spomenulo da je učestalost sportsko-rekreativnog angažovanja varijabla koja očito najtačnije prikazuje uticaj sporta na dimenzije osjećaja koherentnosti i interpersonalne orijentacije invalidnih lica. Rezultati istraživanja pokazali su da postoji statistički značajna razlika samo na faktoru socijalna izolacija i to na nivou sigurnosti od 95%, jer je $p=0.03$.

Istraživanja koja se provode sa invalidnim licima treba da uzorak ispitanika biraju prema što više zajedničkih kriterijuma. Sugestija je da se odabiraju osobe koje imaju jednak stepen invaliditeta (tj. pripadaju istoj grupi ili rasponu stepena invaliditeta), istu ili veoma blisku vrstu invaliditeta (ispitivati samo npr. pareze ili plegije, samo amputacije i sl.), iste uzroke invaliditeta (ako se radi o stečenom invaliditetu, i tu posebno voditi računa o srodnosti grupa), starost ispitanika da se ne kreće u velikom rasponu, da se ispitanici bave istim sportsko-rekreativnim aktivnostima. Kod ovakvih istraživanja pouzdaniji je i manji uzorak, precizno biran, na čije rezultate neće uticati mnogo različitih faktora, nego veliki uzorci čiji rezultati mogu biti posljedica tih bazičnih (demografskih, zdravstvenih i dr.) razlika među ispitanicima.

Sadržaje sportsko-rekreativnih aktivnosti invalidnih lica, podijeljene u grupu individualnih i ekipnih sportova ne upoređivati jedne sa drugima nego upoređivati rezultate unutar jedne od ovih varijabli. Vremenski period tokom kojeg se invalidi bave sportsko-rekreativnim vježbanjem treba da bude u tijesnoj vezi sa učestalosti tog vježbanja ili da stoji kao

samostalna varijabla samo u slučaju da su ispitanici grupisani po svim drugim sportsko-rekreativnim kriterijumima.

1. Učestalost sportsko-rekreativnog vježbanja invalidnih lica pokazao se kao najdosljedniji kriterijum sportsko-rekreativnog vježbanja uopšteno.
2. Invalidne osobe koje se bave individualnim sportsko-rekreativnim aktivnostima bolje savladavaju probleme, imaju više razumijevanja za situaciju u kojoj se nalaze, te pronalaze više smisla u svakodnevnom životu, tj. osobe koje se bave individualnim sportsko-rekreativnim aktivnostima imaju veći stepen osjećaja koherentnosti od osoba koje se bave ekipnim sportsko-rekreativnim aktivnostima.
3. Osjećaj koherentnosti invalidnih lica koji treniraju redovno (najbolje svaki dani ili skoro svaki dan) veći je nego kod osoba koje vježbaju manjom učestalošću ili uopšte ne vježbaju.
4. Sportsko-rekreativna aktivnost invalidnih osoba ne utiče značajno na dva faktora interpersonalne orijentacije: faktor nepovjerenja i faktor potrebu za ljudima.
5. Sportsko-rekreativni sadržaji značajno utiču na socijalnu izolaciju invalidnih lica. Najmanji stepen socijalne izolacije ispoljile su osobe koje se bave individualnim aktivnostima, vjerovatno jer vježbaju redovno tokom cijele godine. Nešto manji stepen socijalne izolacije ispoljile su osobe koje vježbaju ekipne aktivnosti i njih upražnjavaju tri puta sedmično tokom takmičarske sezone, dok je najveći stepen socijalne izolacije pokazala grupa osoba koja uopšte ne trenira.
6. Invalidna lica koji su članovi sportsko-rekreativnih klubova i koja treniraju redovno (tri puta sedmično) imaju veći stepen prijateljstva od osoba koje se ne bave sportsko-rekreativnim aktivnostima.
7. Učestalost vježbanja, kao parametar sportsko-rekreativnog angažovanja, značajno pozitivno djeluje na socijalnu izolaciju invalidnih lica. Invalidna lica koja vježbaju svaki dan najviše su uključeni u društvenu sredinu, jer su pokazale najmanji stepen socijalne izolacije. Osobe koje vježbaju tri puta sedmično i manje pokazale su nešto veći stepen socijalne izolacije od prve grupe, dok se najviše društveno izolovanom pokazala grupa invalidnih osoba koje se ne bavi sportsko-rekreativnim aktivnostima.

Komisija je pregledala magistarsku tezu kandidata Monike Valandro pod naslovom: "UTICAJ SPORTSKO-REKREATIVNIH SADRŽAJA NA OSJEĆAJ KOHERENTNOSTI I INTERPERSONALNU ORIJENTACIJU INVALIDNIH LICA " i daje sljedeći

ZAKLJUČAK I PRIJEDLOG

Kandidat je istraživao aktuelan problem u psihologiji sportske rekreacije, koji je posebno značajan za populaciju invalidnih lica, ali i lica sa posebnim potrebama uopšte. Dobijeni rezultati istraživanja su korektno interpretirani. Metodološki, rad je dobro postavljen, primjenjena je adekvatna tehnika mjerenja, dobijeni rezultati obrađeni su odgovarajućim statističkim metodama, a rezultati istraživanja korektno interpretirani. Hipoteze su na statistički značajnom nivou prihvaćene ili odbačene. Kandidat je kod izrade magistarke teze koristio aktuelnu savremenu literaturu, a kritičkim osvrtom na dobijene rezultate ukazao da ovo istraživanje može korisno poslužiti, kako u primjeni sportko rekreativnih aktivnosti kod invalidnih lica, tako i za dalja istraživanja slične problematike.

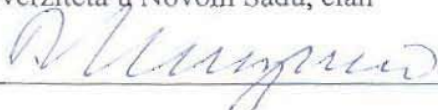
Komisija jednoglasno predlaže Nastavno-naučnom vijeću fakulteta da usvoji izvještaj o urađenoj magistarskoj tezi kandidata Monike Valandro pod naslovom : "UTICAJ SPORTSKO-REKREATIVNIH SADRŽAJA NA OSJEĆAJ KOHERENTNOSTI I INTERPERSONALNU ORIJENTACIJU INVALIDNIH LICA " te formira komisiju i zakaže odbranu.

KOMISIJA

1. Doc.dr Igor Vučković, docent Fakulteta fizičkog vaspitanja i sporta Univerziteta u Banjoj Luci, predsjednik,

2. Prof. dr Radovan Čokorilo, redovni profesor Fakulteta sporta i fizičkog vaspitanja Univerziteta u Novom Sadu, član

3. Prof. dr Predrag Dragosavljević, vanredni profesor Fakulteta fizičkog vaspitanja i sporta Univerziteta u Banjoj Luci, mentor član.

